

Şimdi değil; ülkemizde her seçim öncesinde bir kavga alıp başını gidiyor. Egemen-emperyalist güçler karşısında adeta devleşiyoruz. İçerideki muhalif taraflara olmadık ithamlar yüklüyoruz. Eğer bizden değilse her türlü olumsuz söylemleri üzerlerine boca ediyoruz.

Yerli-yersiz, atar-gider tavırlar en tepe yöneticiler tarafından dile getiriliyor. Seçim meydanları hamasi duygularla inetililiyor. Meydanlar kavga alanı haline dönüşüyor. Küfürler, hakaretler, kavgada bile söylenmeyecek sözler havalarda uçuşuyor.

Kavga yanlısı tavırlar adeta seçim propagandası malzemesi oluyor.

Oysa her kavga sonrası ülkemizin ne kadar zarara uğradığını görmedik sayılmayız.

Son bir haftadır Almanya ve Hollanda ile epeyce ipleri gerdik.

Her iki ülkenin yaptıkları tabii ki kabul edilemez. Yaptıkları uygulamalar tam bir fiyasko.

Uluslararası hukuka tamamen aykırı. Faşizan tavırlar. Masum insanların üzerlerine köpeklerle saldırılar ayrı bir kabalık. Bu davranışların tamamı şiddet içerikli.

Hollanda devleti Türkiye Cumhuriyeti Bakanlarını ülkelerine sokmuyor. Havadan ve karadan bakanlarımıza ambargo uyguluyor. Almanya ise bakanlarımızın daha önceden kiralanmış olan salon rezervasyonlarını iptal ediyor. Avusturya ve İsveç'de de aynı uygulamalar sürdürülüyor. Belçika ve Danimarka sırada.

"Demokratik temayüllere ve hukukun üstünlüğü kavramlarına daima önem verdiğini!!!" her daim beyan eden batı dünyası, Türk bakanlarına yaptığı bu davranışları nasıl tanımlayacak. Batının yaptığı tem bir çifte standarttır. Türkiye Cumhuriyeti Devleti bu izolasyonu kabul edemez. Uluslararası hukuktan doğan haklarını sonuna kadar kullanmalıdır. Türkiye bir muz cumhuriyeti değildir.

Türkiye Cumhuriyetine hükümet edenler, ülkemizi yönetenler bu olumsuz gelişmeler karşısındaki sorumluluklarını yine diplomatik alanda yerine getirmelidirler. Bağırarak bu işler olmaz. Yaptırım uygulamak gerekir. Misliyle karşılık vermek gerekir.

Yapabilir miyiz? Gücümüz var mı? Yoksa bu yapılanlar unutulup gider mi?

Bakınız; Hollanda'da dün genel seçim yapıldı. Türkiye'de bir ay sonra referandum oylaması var. Almanya'da da sonbaharda seçim yapılacaktır. Avrupa'nın birçok ülkesinde yıl içinde seçimler var. Bizde her seçim öncesi bir düşman yaratma politikası uygulanır. Bu düşman güya mağduriyet oluşturur. İşte işin püf noktası burasıdır. Bizim toplumda da güya mağduriyete muhatap olmuş taraflar bu mağduriyeti gerekçe göstererek seçmen tabanını sıkılaştırır, bütünleştirir. Bütün bu bağırış-çağırışlar iç politika malzemesi haline dönüşür.

Bu malzeme olma halinden de Türkiye Cumhuriyeti Devletinin itibarı zedelenir. Tıpkı bu günlerde yaşadığımız diplomatik krizler gibi.

Bir seçim kazanma uğruna bunca alavere-dalavereye gerek var mıdır? Ülkemizin itibarsızlaştırılmasına değer mi?

Nasıl olur havadan izin vermezlerse, karadan gireriz tavrı. İnebildik mi, girebildik mi? Adamlar önceden uyarıyor. "Benim ülkeme seçim propagandası için gelme" diye.

Böylesi iyi mi oldu?

2015 yılında Rusya uçağını düşürdük ve ekonomik kayıplar yaşadık. Turizmimiz çöktü.

Narenciye ürünlerimizin alımına ambargo uygulandı. İşadamlarımıza vize uygulandı. Ticaretimiz durma noktasına geldi. Doğalgazımızı kesti.

Şimdi ise ilişkileri düzeltereğiz diye kırk takla atıyoruz. Doğrusunu yapıyoruz. Çünkü dış politika dost kazanmayla sürdürülüyor. Adeta dostlarımızın arttırılması üzerinden yürütülmeli.

Hollanda'nın Türkiye üzerinde 22 milyar dolarlık yatırımı var. Hadi al bunu götür diyebilir miyiz?

Almanya'nın belki Hollanda'ya nazaran iki katı yatırımı var. Hatta Türkiye'nin yıllık ihracatının yüzde 49'u Almanya'ya yapılıyor.

Bu iki ülke “almıyorum da satmıyorum da” dese, Türkiye'nin düşeceği ekonomik krizi hesap edebiliyor musunuz.

Meseleye sadece siyasi alandan değil çoğu zaman ekonomik alandan bakmak daha doğru olur kanaatindeyiz.

Seçim kazanma uğruna mağduriyet mi yaratılmalı?

Niye düşman edinelim ki...

Gerçekçi düşünülüğünde... geleceğin Türkiye'sinin

DOST

'a ihtiyacı vardır.